

[Alfred Jensen.]

på skatterne ude blandt de mindrebemidlede. Tværtimod vil forbitrelsen over det umådelige skattetryk blive endnu mere indædt. Befolkningens flertal billigere ikke oprustningspolitikken og er endnu mindre indforstået med, at det er den dårligst stillede del af befolkningen, der skal bære hovedbyrden ved den.

Det var jo ikke tilfældigt, at da rigsdagen for 3 år siden vedtog en lov om at anvende 300 mill. kr. til indkøb af krigsmateriel, uden at der var skaffet dækning derfor, rejste de socialdemokratiske agitatorer landet rundt og sagde: de rige skal betale omkostningerne. Da drejede det sig om 150 mill. kr. ekstra til militære udgifter i to år. Nu da udgifterne, driftsudgifterne, alene i dette år er steget med 148 mill. kr., udover hvad der var afsat på forsvarsministeriets budget på finansloven, hører man ikke den tale. Nu er der ikke agitation med, at de rige, at velhaverne, de, der har den største skatteevne, skal bære byrderne ved denne forøgelse af oprustningen. Tværtimod, ved de lejligheder, man har haft til at gøre en indsats for, at byrderne kunne lægges over på dem med de store indkomster, har den socialdemokratiske gruppe stemt sammen med regeringen. Det skete f. eks., da vi i fjor umiddelbart før årsskiftet stillede forslag om en ajourføring af forsørgerfradragene og en forhøjelse af børnefradragene i ligningsloven, og på samme måde gik det i forrige samling. Og det betyder jo, at arbejderne gennem skatten og desuden igennem de forøgede forbrugsafgifter kommer til at bære hovedbyrden af den forøgede oprustningsudgift. Det, vi har at vente, når man tager de udgifter i betragtning, der stilles i udsigt, er jo, at der i den kommende tid vil blive lagt endnu større byrder på den mindrebemidlede del af befolkningen; det sker bl. a. ved det forslag til udskrivningslov, der foreligger her.

Når skatteudskrivningen bliver værre, til trods for at der mødes med de samme satser, skyldes det den progression, der findes i skatteskalaen, og den stigning i bl. a. arbejderne og tjenestemændenes indkomster, der har fundet sted, men som ikke er udtryk for nogen forbedret levedof og derfor heller ikke for større skatteevne. Ved ligningslovens behandling for jul viste jeg, hvorledes en arbejder her i hovedstaden med den gennemsnitsfortjeneste, som statistisk departement har udregnet, forsåvidt han er forsørger, har fået en klækkelig forøgelse af skattebyrden sammenlignet med årene før krigen. Undersøger man forholdene for en sådan arbejder, der

er forsørger, vil man se, at han med denne gennemsnitsfortjeneste i 1937 alt i alt skulle betale 242 kr. i skat. Tager man en tilsvarende indtægt med den stigning, der er konstateret af statistisk departement, skulle den samme forsørger nu betale 1 079 kr. i samlet skat. Det viser ikke alene en stigning i den absolutte skattebetaling, men det viser også en stigning i progressionen, idet skattebyrden i 1937 betalte 6,2 øre af hver fortjent krone, men i 1949 betalte 12,9 øre. Der er altså tale om en fordobling af den direkte skattebyrde på denne del af befolkningen, og det skyldes jo, at man bl. a. har nægtet at ajourføre fradragsbeløbene.

Forholdet er det; at jo højere indtægtsniveauet bliver som følge af prisstigningerne, jo større bliver uretfærdigheden. Medens den første procentsats i skatteskalaen er på 2 pct., er satsen ved en skalaindkomst på over 3 000 kr., men under 5 000 kr. allerede 12 pct., og når man kommer op til indkomsterne mellem 5 000 kr. og 8 000 kr., er der en stigning til 14 pct. Man må her tage i betragtning, at for det store flertals vedkommende — jeg tænker på arbejdere, tjenestemænd og funktionærer — er der ikke tale om nogen reel forbedring af levestandarden, der er blot tale om en forøgelse af indkomsterne som følge af prisstigningerne; men det medfører ikke desto mindre, at der skal betales en større skat, og det vil blive særdeles føleligt i dette år.

Der er mange, der har den opfattelse, at arbejdere og tjenestemænd lønmæssigt set er en privilegeret klasse, og at de takket være lønreguleringsbestemmelserne får fuld dækning for de prisstigninger, der finder sted. Det er, som jeg allerede tidligere har hævdet her, en stor misforståelse. For det første kommer reguleringen altid hinkende bagefter, hvilket naturligvis har været særdeles føleligt i årene 1950—51, hvor priserne er røget kraftigt i vejret. Arbejderne og tjenestemændene har ikke alene som sædvanlig måttet vente de 2 à 3 måneder, der går fra beregningen af pristallet, indtil selve reguleringen finder sted, nej, de har måttet bære prisstigninger derudover på fra 5 til 8 måneder, uden at de har fået dækning derfor. Det betyder, at selv de, der får deres løn reguleret efter pristallet, kommer bagud, og at disse store befolkningsgrupper ikke i 1951 har fået udgifterne inddækket gennem lønforhøjelser. Det vil altså sige, at fortjenesten reelt er lavere, end den var i foregående år, og det fremgår også af det statistiske materiale, der fornylig er udsendt om pristallet.

Hertil kommer de skævheder, der er ved